

Koronavirus opět na podzim aneb poučení z jarní vlny

V minulém čísle tohoto magazínu jsem se zabýval koronavirovou vlnou číslo jedna a ti z vás, kteří se řídili mými doporučeními, mají nyní to štěstí, že si mohou přečíst volné pokračování. Jsem si vědom, že na toto téma bychom všichni již nejraději zapomněli, ale osud přeje připraveným, a proto bychom si měli vzít z jarní doby koronavirové nějaká poučení. Tím spíše, že jsme strašeni ze všech stran i zdrojů, co nás čeká na podzim, kdy má být situace ještě horší a počty nakažených vyšší. Co tedy dělat, abychom nepropadali předčasně panice a zachovali si čistou hlavu?

V první řadě, řečeno fotbalovou terminologií, jsme zvládli první poločas a jsme připraveni nastoupit do zbytku zápasu. To je ta optimističtější varianta. Existuje i pesimističtější, třeba hokejová, kde bychom byli jen po první třetině, a nechci si raději představit například basketbalovou variantu, kde fanoušci chápou, co to znamená. U žádné z nich nepočítám s prodloužením, to by nám tak ještě scházelo. Každopádně několik nepříjemných měsíců máme za sebou a jde jen o to, jak se poprat s nástrahami příští pandemie, pokud by skutečně přišla. Výraz „přišla“ je samozřejmě zavádějící, protože pandemie nikam nenakráčí, nýbrž se přenese, což nám také příliš nepomůže, protože i doslovný výklad posléze zmíněného termínu může být poněkud matoucí. Díky dosavadním zkušenostem nicméně většina národa pochopila, že k šíření virů dochází kapénkovou nákazou, anebo dotykem zavírovaných předmětů či rukou jiných jedinců, které v takové situaci přenášejí stejně jako jiný předmět. Dobrou zprávou alespoň je, že zavírovaný počítač údajně není šířitelem koronaviřů, nýbrž jen virů obecně.

V krajním případě tak skonáme na obyčejnou chřipku a neskončíme ve statistikách, jimiž jsme byli každodenně strašeni stejně jako výroky typu o možnosti cestování do zahraničí třeba až za 2 roky, což v mnohých z nás prohlubovalo frustraci ze stavu již beztak nouzového.

Jak se bránit kapénkové nákaze už nyní naštěstí víme. Roušky všeho druhu jsou oním zázračným prostředkem, ovšem jen za předpokladu, že chceme chránit ostatní, nikoliv především sebe. Což je trochu v rozporu s pudem sebezáchovy většiny normálně uvažujících lidí, ale pouze na první pohled, neboť v okamžiku, kdy má roušku nasazenou každý, je ochrana stoprocentní. Samotná rouška ovšem nezaručuje, že je také stoprocentně funkční. Pokud není nasazena správně a nezakrývá nos i ústa, jde spíše o módní výstřelek. Mnoho spoluobčanů ji používalo jako nákrčník, případně bryndák, některé ženy se s ní zase pyšnily jako s čepcem. Úsměvné byly i roušky nepatrně kryjící odhalená těla krasavic, nad nimiž muži zapomínali na koronavirová omezení, ale to sem nepatří. V souvislosti s rouškami Češi ukázali světu, že jsou nápadití a při jejich nedostatku si je zvládnou ušít sami. Takže jsme zase po delší době dali o sobě vědět jinak než díky dávným hokejovým senzacím, anebo Martině Sáblíkové.

Kromě roušek jsme zvládli pochopit desítky nařízení vlády i Ministerstva zdravotnictví o tom, jak se chovat a nechovat navzdory tomu, že se zdálo, že některá z nich nebyla chápána ani autory. Tím ovšem nechci nikoho osočovat, protože nouzový stav opravdu není (naštěstí) něčím běžným a rozhodovat o právech a povinnostech občanů pod takovým tlakem není nic záviděníhodného. Z tohoto pohledu si Česko vedlo velmi dobře a my se nyní falešně nepoplácáváme po ramenou, jak je naším národním zvykem. Je pravdou, že důchodci byli nuceni si přenastavovat budíky pro ranní hon

na slevy v potravinách opakovaně, ale vezmeme-li v úvahu, že řada z nich trpí nespavostí, nešlo až o tolik výbušnou mediální bombu. Větší nelogičnost bylo spíš možné spatřovat v nutnosti nošení roušek i v místech, kde člověk nepotkal ani živáčka. Živáčkem mám zde na mysli nikoliv živého tvora jakéhokoliv druhu, ale jiného spoluobčana, resp. politicky korektně spoluobčanku. Mnou oblíbení jedinci pohlaví X prominou, že je tentokrát výslovně nezahrnu. Později se dané nařízení změkčilo na možnost sportování v lese či v liduprázdných prostorách, ale stejně pak panoval chaos v momentě, kdy se mýjeli běžci či cyklisté a při své míjející rychlosti nebyli schopni odměřit požadovanou minimální vzdálenost.

Velmi palčivý byl zákaz pohybu mimo bydliště jinak než za účelem nákupu či cesty do práce, podivné byly i kontroly na zcela pustých horských hřebenech, o nic méně tíživý pak nebyl zákaz prodeje čehokoliv teplého k snědku mimo výdejní okénka, která však vesměs nefungovala, zavřené restaurace, divadla, kina a jiné zapovězené radovánky. Samostatnou kapitolu příkoří představoval zákaz cestování, spojený s výjimkami a současně sankcí v podobě karantény, později změkčen do podoby negativního testu na covid-19. Jednoduché nebylo ani nakupování běžných spotřebních věcí, na druhou stranu se však ukázalo, že toho zase tolik nepotřebujeme, a když už, můžeme nakupovat moderně na internetu. Zákazů a příkazů bylo samozřejmě daleko víc, výše uvedené je nutno chápat jen jako ilustrativní výčet (právně demonstrativní) toho, co mě právě napadlo.

A nyní k tomu nejpodstatnějšímu: jak jsme poučeni pro další podobnou nákazu, která nám údajně hrozí? Člověk je prý tvor nepoučitelný, ale zase až tak zlé to nebude. Pokud tedy - a já věřím, že nikoliv - další vlna přijde, musíme jí čelit co nejudatněji, aby nás neskolila. Lze-li tedy věřit předpovědi epidemiologů, že kritický může být podzim letošního roku, je třeba se v letním období posílit. Jak toho dosáhnout? Jednoduše. Léto je třeba si prostě užít. Navzdory pádu ekonomiky, zvýšené nezaměstnanosti, oslabené koruně, očekávanému suchu, vysoké inflaci a dalším nepříjemnostem doporučuji neklesat na duchu a radovat se z každého dne bez roušky, pokud takové dny konečně přijdou, užívat si nové formy pozdravu s kamarády i blízkými v podobě lehkých úklonů na vzdálenost 2 a více metrů, vzdušných polibků tváří, mávání nebo specifických cukání hlavy či nohou. Za inovativní a bezpečný pozdrav považuji i tření se o sebe zády, ovšem jen v případě, že jsou všichni zúčastnění oblečení do materiálově atestovaných outfitů, jinak hrozí vznícení.

Ohledně cestování méně může být více, protože čím dále odcestujete, tím v Moře je samozřejmě plně kapek yšší je míra pravděpodobnosti, že se zpět nevrátíte, což ale neznamená, že považuji evropské země za příliš rizikové. Moře je samozřejmě plně kapek à la kapének, ty však zřejmě nejsou přenositelné formou kýchání, a tudíž nebezpečné. Občasné nevyhnutelné pozření takových kapének proto není žádnou katastrofou za předpokladu, že člověk následně nepřestane dýchat. V moři je navíc hodně soli, takže ji už nemusíte kupovat. Kdo má raději hory, ať neváhá. Après ski jako jeden z šířitelů nákazy v létě nefungují a organizmu pár horských túr rozhodně prospěje tím, že ho nejdříve zcela rozhodí, avšak následně zocelí. Ve volných chvílích je vhodné šít roušky všeho druhu, vyrábět ochranné štíty, míchat dezinfekce a vše následně případně prodávat méně zručným jedincům, ale pozor, aby vám v honbě za ziskem něco zbylo pro vlastní potřebu. Stát samozřejmě objedná milióny roušek do hmotných rezerv, což je asi díky zákonu schválnosti největší zárukou toho, že další vlna koronaviru či jiného neřádu nepřijde a my se budeme moci věnovat něčemu veselejšímu.

JUDr. Josef Vejmelka,
advokát
Vejmelka & Wüncch s. r. o.

Text byl uveřejněn v EPRAVO.CZ Magazine 2/2020

Další články:

- [Proč musí obhájce u soudu mlčet?](#)
- [Advokátní úschovy a kolektivní vina](#)
- [Buřty, pivo a nenávisť](#)
- [Kolegialita jako klíč k úspěchu](#)
- [O co aktuálně usiluje vedení ČAK?](#)
- [O důstojnosti advokátního stavu](#)
- [O úspěchu restrukturalizace rozhoduje čas](#)
- [Stojí LL.M. za to?](#)
- [Verba docent ...](#)
- [Hodiny tikají každému](#)
- [Justice před soudem](#)